

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

Aquest número 10 cts. per tot Espanya

NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

UN BON HOME

PUJARI

—Tinc els meus obrers molt contents.
—Que els has apujat el jornal?
—No: els he posat capella a la colònia.

Informacions de LA CAMPANA DE GRACIA Els que venen i prenen cocaïna Per LLUÍS CAPDEVILA

PER A COMENÇAR

Aquesta d'avui, segons opinió de l'editor i meua, és una de les més interessants informacions que haurà publicat aquesta fulla de LA CAMPANA DE GRACIA.

S'ha de combatre amb totes les armes—ja que, en aquest cas, totes són lícites—aquesta plaga infame de la toxicomania.

Jo en puc parlar amb una certa autoritat perquè conec la qüestió a fons. Potser un altre no faria aquesta confessió. Jo, sí, Jo tinc sempre la sinceritat a punta de ploma. Jo no poso "taparrabos" a les meves paraules. Jo estimo la veritat per sobre tota cosa, i no m'espanto de la seva nuesa. Tant és així, que l'altre dia un imbècil, en una fulla conservadora, burgesa i clerical—per a mi aquests són els dieteris més forts—em criticava l'haver contat, en un llibre recent, unes tristes i lamentables escenes de la meua joventut. Aquest cretí, aquest poeta de sagristia, atribuïa les meves paraules a un afany insolent. El miserable confonia la sinceritat amb la insolència.

Jo estic orgullós de la meua joventut. N'estic orgullós perquè si bé és veritat que hi han en ella moltes bogeries, és veritat també que no hi ha cap infàmia, cap canal·lada. El que jo sóc i el que tinc m'ho dec a mi mateix i no a l'adulació ni al raspallament de les sotanes de "Lliga".

Els joves que neixen avui a la literatura catalana, tots fan pudor de capellà; tots són discrets, apagats i grisos; tots semblen repetits; tots tenen una personalitat reflexa i postissa. Tots van a l'Ateneu i fan de savi—pobrets!—des de què, al matí, es posen els mitjons fins que al vespre se'ls treuen.

Abans, sortosament, el jove, érem d'altra manera. Jo recordo que freqüentava el *music-hall* i el *cabaret*; que freqüentava els barris baixos; que tenia amors amb cupletistes i ballarines; que bevia molt i menjava poc; que fins havia arribat a prendre cocaïna!

Comprenc que això és vergonyós. Comprenc que és més digne i més honrat fer l'amor a la dona d'un company, o prendre-li el treball oferint-se per menys diners, o escalar un lloc en qualsevol diari valent-se de l'adulació més vil i més baixa, o valent-se d'una repugnant recomanació de confessor-nari.

Jo no sé què serà. El vici llavors era alegre i sa, tot l'alegre i sa que pot ésser el vici. Avui, és trist i brut.

Si jo no hagués fet un vida un xic extranya i desballestada, potser la meua obra avui no tindria el valor que té. No vol dir això que per a ésser escriptor sigui necessari freqüentar el *cabaret*, beure *sotera del 47* i prendre cocaïna. No, no s'ha d'agafar el rave per les fulles. En el poble més amagat de la muntanya o en la cambra més recollida de qualsevol ciutat i fent una vida apacible i quieta, és pot ésser escriptor... quan es té temperament d'escriptor.

Sobretot—i això és l'important avui—, si jo no hagués fet la vida de *cabaret* no podria parlar-vos de la cocaïna.

M'ASSABENTO DE QUE LA COCAÏNA SON UNS POLVOS BLANCS QUE S'ENSUMEN

Uns quants amics ens reuníem cada nit en un bar de la Rambla, avui desaparegut. Aquell bar, que a Barcelona arribà a ésser una mena d'institució, era casa nostra. No en teníem d'altra.

Un dels meus amics prenia cocaïna. Encara que avui ja és mort, no diré el seu nom. Jo no acostumo a tirar paletades de llot als morts. Quan és necessari, les tiro als vius, però cara a cara. És a dir: ells solen presentar-me l'esquena.

Jo havia ja notat quelcom d'extrany, d'anormal, en l'amic: escrivia versos, estava trist... Vaig pensar: aquest xicot se'ns ha enamorat. I, en efecte, se'ns havia enamorat de la Margot, una noia bonica que feia fira del seu cos i que, en les seves estones de lleure, freqüentava el bar.

La Margot, naturalment, no en feia cas del nostre amic, no tenia mai una mirada

per a ell. Havia endevinat l'enamorament, perquè això les dones—les de totes les condicions i de totes les latituds—, ho endevinen de seguida. Però es burlava del pobre llunàtic.

Al meu amic se li obrien dos camins: o pagar-la o enamorar-la. Pagar-la no podia, perquè era pobre, ni volia: li hauria semblat un sacrilegi. Enamorar-la li era impossible, perquè anava mal vestit i era lleig, francament lleig.

Aquestes dones, quan s'enamoraven—quan diuen que s'enamoren—, triaven un torero, o un tenor de sarsuela (1).

El meu amic estava desesperat. Una nit el vaig sorprendre ensumant uns polvos blancs, brillants, cristallitzats. Els treia d'un petit flascó, n'abocava un pols al dors de la mà i l'aspirava. Després es passava el mocador pel nas.

Jo, extranyat, vaig preguntar-li:

—Què és això? Rapè?

I ell em contestà, gairebé ofès:

—No! És cocaïna.

Jo em vaig quedar molt extranyat. Mai hauria sospitat que a Barcelona, l'honesta i burgesa Barcelona, hi hagués algú que es dediqués a prendre cocaïna. D'aquest alcaloide en tenia una vaga noció que m'havia proporcionat la lectura d'algunes novel·les franceses francament poca-soltes.

—En vols?—em digué l'amic, oferint-me el flascó.

—No.

El meu amic era un home extrany. Ja n'era abans de què prengué cocaïna. Però jo no me n'havia adonat. Després, totes les seves extranyeses les atribuïa a la cocaïna.

Un dia li vaig preguntar:

—Per què en prens?

I ell, que era un home fàcilment irritable, em respongué:

—Perquè sí! Perquè vull! Perquè em dona la gana! Per a tornar-me més boig del que soc!

Jo pensava: la cocaïna el matarà. Però m'equivocava. El meu amic era un home fort. Ni la cocaïna, ni la sífilis, ni la misèria, ni l'alcohol pogueren matar-lo.

Morí a l'Hospital, d'un vulgaríssim tifus.

LA INICIACIO

Llavors jo freqüentava el *foyer* de l'"Edén Concert". El *foyer* de l'"Edén Concert" era en aquella època el recó més *chic*, més elegant, més distingit de Barcelona. Encara no s'havia inaugurat l'"Excelsior", encara no es pensava en convertir el vell teatre "Principal" en un "Palace".

Al *foyer* de l'"Edén", dos o tres anys abans de la guerra—a la que alguns ximples donen el qualificatiu de gran, malgrat no haver-hi hagut en ella més que vilesa—, vaig conèixer una franceseta, de la que no puc recordar el nom, i això, aquest oblit, a vegades em turmenta. Recordo, en canvi, molts detalls d'ella: el so de la veu, la forma dels seus barrets, els seus vestits, la seva manera de caminar i d'accionar...

Era bonica i menuda, pàl·lida, amb uns grans ulls blaus d'un blau profund que semblava negre; amb un cabell ros, d'un ros fosc; amb un cos que era una meravella de gràcia i d'euritmia.

Però, quin turment—quin turment més ximple—no recordar el nom!... No sé si era Rachel, o Margot, o Germaine, o Geneviève... No sé, no sé...

La franceseta era una dona de *postin*, d'un cert *postin*, i vivia en una pensió del carrer de l'Unió. Llavors, en aquell temps, les dones de luxe vivien en pensions del carrer Nou o de l'Unió, i en algunes de la Rambla davant del "Suís".

Avui ja és altra cosa: avui ja s'han escampat cap als alts del carrer de Muntaner, Diagonal, la Bonanova, i Avinguda de la República Argentina. Tot prospera.

Aquella delícia de criatura era cocainòmana: s'advertia això en la llum dels seus ulls, en la contracció dels seus llavis, en el

(1) Avui pot substituir-se el "torero" per un boxador.

ritme accelerat del cor, en la febre del seu cos.

Una nit me'n va oferir. I jo en vaig prendre. Em va semblar una cosa agradable, sí, però, vaja... No n'hi havia per tant!

Vaig seguir prenent-ne. La cocaïna em donava una sensació de rara lucidesa, una febrós nerviositat. Fins que un dia vaig notar que els efectes que em feia la droga eren bastant còmics: no em deixava dormir i em donava diarrea.

I, naturalment, vaig deixar-ho córrer. No he sofert gens en deixar la droga que tan popular s'ha fet a Barcelona.

Crec que amb això de la cocaïna, com amb tantes altres coses, s'hi dona més pa que formatge. Vull dir que això de la cocaïna és un enganya pagesos.

El vici no és mai bonic, diguin el que vulguin quatre escriptors ximples mal traduïts del francès. Però hi han vicis més bonics uns que altres. El de la cocaïna és un vici lleig, trist i brut.

A la pensió on vivia la meua franceseta—meua i suposo que d'algú altre—, venia una noia, també francesa, i també cocainòmana. Era una noia de les que, gràcies als diners d'un tractant en ferro vell, lluia més a Barcelona. Se la veia al "Liceo", al Passeig de Gràcia, a la plaça de braus, a les carreres de cavalls. Sempre ben vestida, sempre plena de joies.

Gràcies a la cocaïna, avui, aquella noia, ven mistos i diaris a la porta dels cabarets.

Quina pena!

I, quin fàstic!

UNA REUNIO DE COCAÏNOMANS

Es reunien en una taverna del districte V. Al fons d'aquesta taverna, que encara existeix; darrera la pianola elèctrica, hi havia un quarto. Aquest quarto tenia un mobiliari exotric: una taula rodona de fusta i unes quantes cadires.

A l'entorn d'aquesta taula es reunien tres o quatre nits a la setmana uns quants xicots tocats de l'ala i enverinats de literatura dolenta.

Al damunt de la taula, hi havia un porró i uns grams de cocaïna posats damunt un full de paper.

Aquests nois parlaven, discutien d'art, de literatura i de política, i s'embragaven tranquil·lament.

No s'hi admetien dones. La concurrència era sempre masculina i composta de "croupiers", "mecs", algun periodista...

Aquestes reunions es feren cèlebres a Barcelona entre la gent de nit.

Però un dia al taverner li entrà por. Aquell tancar-se al quarto, aquells crits, aquelles discussions, no li agradaven. Prengué els cocainòmans per conspiradors i els va treure al carrer.

UN VENEDOR DE COCAÏNA

Molts anys enrera, jo tenia amb altres companys un taller al carrer de les Moles. Eren els anys de barret ample, pipa i xelina al vent. Eren els anys de no menjar sempre que es tenia gana.

Al taller aquell hi venia tota la gent extranya que queia a Barcelona. Una vegada hi vingué una russa que crec que es deia Maria Berdnikova. Com que era russa tots ens en vàrem enamorar.

Era una dona menuda, elegant, amb els ulls i el cabell molt negre i la carnació molt pàl·lida. Parlava francès i nosaltres amb prou feines l'enteníem, malgrat l'amor que llavors teníem a França.

L'acompanyava un home de més anys que ella, inquiet i silenciós.

Anys després, quan sobrevingué la revolució russa, vaig trobar un dels antics companys del taller, i em digué, fent molts escarafalls:

—Saps qui era aquell home?

—Quin home?

—El que acompanyava a aquella russa que va venir al taller uns quants dies.

—Home, després de tant temps!...

—Era Trotsky.

—No.

—Sí! He vist un retrat d'ell i és exacte a aquell home.

Jo no sé. Aquells dies es deia que Trotsky havia estat a Barcelona. Podia molt ben ésser aquell home. Però podia no ésser-ho. Qui sap!

Doncs, bé, nosaltres donàrem una festa a la russeta aquella, una festa al nostre taller. Vingué un guitarrista, que després resultà que no sabia tocar la guitarra. Com que el guitarrista no sabia on anar, es quedà al taller a dormir.

L'endemà el trobàrem acompanyat de tres homes.

—Són tres companys, tres bohemis—ens digué—. Els he trobat al Parc.

Entre aquests tres bohemis n'hi havia un que deia que era poeta i sempre recitava uns versos de Manuel Acuña, fent-los passar per seus. L'altre era un valencià que ara s'ha fet terciari. L'altre era un pobre comerciant d'Alacant que es volia dedicar a la vida bohèmia.

Temps després vaig trobar el fals poeta en una taverna del carrer Nou, freqüentada per "sablistes", "mecs" i altra gent tèrbola.

El fals poeta venia cocaïna.

PER ACABAR

La cocaïna, la maçoneria de la cocaïna té un sens fi d'adeptes a Barcelona.

La més cercada és la "Merck", de Darmstadt. Però la que corre més és la Rockea.

Fins alguns cirabotes ens venen. Però els que s'hi dediquen més a l'engròs són els empleats—alguns empleats—de cabaret.

La policia persegueix el tràfec aquest, tan repugnant com el de la "trata de blanques", amb un zel digne de tots els elogis.

A Barcelona es parla de misèria. No obstant, es ven molta cocaïna.

I el gram de cocaïna val deu i dotze pesetes.

Petits comentaris

Els catòlics estan d'enhonorabona. Alguns prelat, entre ells el bisbe de Madrid-Alcalá, han disposat sigui rebaixat el preu de les misses.

Heus ací una rebaixa que no ens beneficiarà ni en poc ni en molt, dones és un article del qual en fem tan poc consum que no n'hem sabut mai el preu. Que ara l'han abaixat... "bueno". Llàstima que no sigui un article alimentici!

A Lopnizta, un petit llogarret de Bulgària, la setmana passada sacrificaren quatre veïns per tal d'apaivagar la colera divina, ja que, segons ells, els estralls que la sequedat ha fet a llurs camps, és un càstig del cel.

Segurament que a Lopnizta tenen més ànsia per anar a l'església que a l'escola, doncs d'altra manera no s'explica un cas de bàrbara imbecilitat com el registrat; en fi, conseqüències de la ignorància i del fanatisme.

Als habitants de les barraques enclavades entre els carrers de València i Aragó, Rocafort i Calàbria, la Comissió d'Eixample els notificà l'expulsió si en el termini d'un mes no les han abandonat.

Fora barraques; molt bé, però abans cal saber on han d'aixoplugar-se la pobra gent que les habita, dones no és humà deixar-los al carrer. Per gust no hi viuen a les barraques, i si bé hi ha molts pisos per a llogar, també són molts els que van a donar-se vint-i-un per a les platges de moda i bastants més els que no podem moure'ns de casa.

A Almagro, amb motiu d'una cursa de braus allí celebrada, hi hagué un escàndol que arribà a tenir caràcters de motí. Bufetades, pedrades, arribant a l'extrem d'haver de simular una càrrega la guàrdia civil per a protegit als toreros.

I d'això en diuen la "fiesta nacional"?

Llàstima que no tingui més proselitisme l'Eugení Noell!

PONCELL

Una crida a la cristiandat

Els representants de les esglésies cristianes de les cinc parts del món, reunits a Lausana, han acabat la feina que els havia reunit, que era un "crida a tota la cristiandat" en pro de la unitat de l'Església.

Els elements negres es mouen massa. Es veu que haurà de tornar a ésser moda l'anticlericalisme. Del contrari, aviat no podríem respirar els homes lliures!

Es precis que aquests homes lliures s'uneixin per a donar la batalla!

GINER DE LOS RIOS

El quart aniversari de la mort de N'Ermengol Giner de los Ríos no ha de passar per nosaltres desapercebut. Al Giner de Barcelona li deien al Congrés Giner "el Malo", no certament perquè fos dolent, sinó perquè el Giner de Madrid era millor. Intellectuament don Francesc era molt superior a don Ermengol; això és indubtable.

Però, si l'un fou el mestre i el director i l'inspirador de la Institució lliure d'Ensenyança, l'altre també va fer bona feina pedagògica al nostre Ajuntament, i per això hem de restar-li'n agrats.

A ell devem l'Escola de Busc de Montjuich que, per migrada, és una escola més pròpia d'Hospitalet o de Sant Adrià del Besòs que de Barcelona; però, tot és començar.

En Giner de los Ríos va convertir les auxiliaries en escoles i va iniciar les Cantines escolars i les Colònies de vacances.

Tot aquest actiu ens fa la memòria de Giner respectable.

Quan altres regidors republicans i regionalistes no feien cap honor a la representació que ostentaven, En Giner l'enaltia fundant escoles i preocupant-se de l'educació dels nostres fills.

Potser En Giner no va sentir per Catalunya l'afecte que Catalunya es mereix. Però fou un ferm republicà, era honra i va dedicar el seu esforç a desanalfabetitzar el poble i desvetllar consciències i cervells.

No necessitem més per a descobrir-nos davant de les seves cendres.

Somni i realitat

—De totes maneres, he arribat a concloure que la vida, en el seu aspecte corrent i normal, no és altra cosa que l'exageració nostra davant la Naturalesa.

Així parlava el meu amic després de passar uns dies a la llar pairal, de la qual feia quinze anys que se n'havia absentat.

—Bon punt vaig llevar-me, per a fer un xic de gana, vaig anar a donar un tomb. En eixir de casa, no vaig pas conèixer cap del viants que amb mi es creuaven. I sense inquietar-me per aquesta manca, vaig anar davallant carrer avall d'una pendent rocosa. Què diferent se m'aparegué aquell carreró, tant fatigós i cansós, en notar que ara amb quatre gambades el davallava!

En vorejar el Ter, anguniós i polsaguer camí d'antany, em pesava penes i treballs recórrer el seu trajecte. Però ara m'ha semblat un camí de roses, rondinant suauament l'aigua al lliscar d'una resclosa. I allà, un reguerot insignificant que per a mi era el millor bany del món, ara, en veure'l desusat, n'he tingut un desengany.

Com canvien les coses al pas del temps! Aquí tens la font del Cos, l'ermita del Salvador, els roquissars, l'era i em semblen talment joguines. Quanta fatiga, abans, per anar a cercar un cantiret d'aigua fresca! I les corredisses que per aquí feiem els companys! I els pollancres amb els seus rius que ara quasi amb un salt pots abastar!... I aquells vaillets del meu temps, on són? Es que només m'he fet home jo? I en la meua dèria encara els veia amb la bata esquinçada o el mitjó al garró, amb un pam de terra encastada al clatell, tips de córrer per l'era, o després del batre a jugar a cavalls i revolver-nos pel toll i omplir-nos-en com a porcell.

Oh, si fos ara! Fóra el més valent de tots i el més atrevit; em riuria d'aquells ganasas que ens feien barallar, i fins plantaria cara al més pintat!

I així divagant, resseguint els llocs, admirant les novetats i mirant amb cert menyspreu els vilatans, em tocà un lleugerament l'espatlla..., em giro... em dona la mà anomenant-me pel meu nom, i encara no el conec: era un home corpulent, amb mostatxo descuidat; colrat pel sol; els seus colors eren vius, els ulls llampants, els braços fornits... Vestia de pagès, de pagès acomodat. Una riallada forta esclafí al meu davant en no conèixer-lo. Era el meu car amic de la infantesa.

Davant meu les coses anaven prenent un aire de més naturalitat; el carrer em semblà un xic més llarg; la font també era més lluny, tanmateix; i aquells marges que havíem saltat junts, si fa o no fa, venien a ésser iguals.

Mentrestant, el meu amic anà desgranant: hereu de casa seva, havia anat a col·legi fins els setze anys, després ajudà els seus pares, més tard la quinta, i, finalment, casat, emmainadat i pare de dos vaillets. Era l'home fornit que havia creat la Naturalesa; era el caga-niu de la nostra colla. I jo, amb el semblant indecís de les urbs, amb la nostàlgia de la ciutat i que havia anat a cercar un xic d'aire per als meus pulmons allà a la muntanya, cregut que l'epopeia del viure era un sacrifici, em tro-

bo amb el més mortal dels homes de cara al món i gaudint a pleret, el qual m'acomia-da amb la mateixa rialla que em va rebre, franca, optimista, contrast cruel del meu somriure irònic, decebut i esgotat.

JAUME CORTINA CIRERA

SURSUM CORDA

Vaja, que els barcelonins que estimem nostra ciutat, tenim un motiu de joia ço que es diu piramidal, que ens aixeca els cors enlaire i ens fa posà estarrufats.

Certament no em refereixo a la gran velocitat que ja fa bastant temps porten les obres originals

que han de fer de nostra plaça de Catalunya, amb els anys la plaça més estupenda del mig món civilitzat;

Tampoc a alegrar-me em porta la reforma que es farà al barri de les Drassanes que és un dels més descuidats i serà un dels de més upa un cop sia reformat; ni m'alegra gens que avenci la dèria, que va durant, de fer-nos un barri gòtic tot en punxes acabat.

La joia meua és mol tpura, millor dit, espiritual, car no hi entra la mateixa per res, m'aniré explicant: Barcelona té una banda, la Banda Municipal, que toca mateix que un orgue (prò no que un orgue de gats), sinó d'aquestes que tenen una fama universal.

per la justesa amb que toquen els seus músics acoblats, que tots són mestres solistes si bé sols no hi toquen mai, i la ciència del seu Mestre Director, sempre triat entre els mestres de primera i més experimentats.

Doncs, bé, ara nostra Banda, que fa dies que pren part en els concerts triadíssims que a Francfort s'estan donant amb motiu de la gran festa que en diuen l'any Musical, ha assolit un veritable èxit, vaja un èxitàs, millor, un triomf magnífic per tot allò on ha tocat.

La premsa l'ha omplert d'elogis els tècnics s'han admirat, la gent, sorda l'ha deixada de tants picaments de mans; Per tal de poder sentir-la, les més importants ciutats de la feixuga Alemanya a tocar l'han convidat, veient-se el mestre Lamotte com un Wagner enlairat, sobretot, en tocar música d'aquell mestre genial, o bé peces espanyoles de molta varietat, sense oblidar les sardanes que diu que van agradar.

No és això un motiu de joia? No ens en tenim d'alegrar de què Barcelona pugui fer un paper tan brillant? Ja cal que en tornar la Banda, i el seu mestre llorejat, Barcelona els hi demostrí de una manera esclatant l'agraïment i l'apreci. que en tothom ha despertat la famosa excursió artística que acaba de realitzar i ha sigut en tota regla una marxa triomfal.

FLOK.

ELS SENSE FEINA

—Tampoc has trobat feina en aquella casa?
—Perquè demanaven empleats d'ambos sexes!

L'HOME BO

Aquest és un home que viu en casa pròpia, en un barri aristocràtic de les afores de Barcelona. No és un senyor. La raça dels senyors s'està perdent — com la dels pells roges, per exemple — i cada dia en resten menys. No, no és un senyor: és un home ric, pertany a la raça dels homes rics que, de la guerra ençà—encara que alguns diguin el contrari—augmenta cada dia. Ja minvarà.

Aquest home, com que és ric, té, per als que el tracten, totes les virtuts: és bo, és intel·ligent, és honrat...

Nosaltres, que també el coneixem, no creiem en cap d'aquestes virtuts. Creiem que l'honradesa i els diners no han fet mai bona companyia. Creiem que no hi ha cap manera digna d'enriquir-se. Creiem, per tant, que un home ric no pot ésser honrat més que casualment.

D'aquest home diuen que és bo perquè un dia a la setmana dona dos cèntims a cada pobre que truca a la porta de casa seva. Els dies que no són de reglament, els pobres s'han de morir de gana.

Diuen que és intel·ligent perquè sap llegir i escriure. Però jo no crec que mai hagi agafat un llibre.

Com que és una persona seriosa i respectable—què entendran per seriositat? Què per respectabilitat?—, no renega, va a missa cada dia i està subscript a qualsevol diari idiota d'aquests de la bona premsa.

Aquest home és, com cal a la seva condició, gros i lluent. Se l'endevina folrat de bitllets de Banc. Té amb els seus iguals un somriure estúpid i negat i una amabilitat untuosa que fa pudor de sagristia. Amb els inferiors, posa sempre cara ferrenya, cara de gos.

Ell diu que té idees d'ordre. Jo crec que no té idees de cap mena. Per a creure això només cal mirar-li el cap. És un cap en el que no hi té més que els cabells i, a vegades, el barret. Res més.

Els veïns, que tots són rics i honrats i virtuoses, li tenen un gran respecte a aquest home. Els obrers, els seus obrers—perquè cal dir que s'ha fet ric explotant una colla d'infelços de la manera més indigna—no que no n'hi tenen de respecte. Com que en tractar amb ells, es treu la careta de bon home, el coneixen a fons i li tenen fàstic.

Però qui en fa cas dels obrers? Els obrers són gent dolenta que crida i avalota, gent d'idees inflamades i perillores. Cap persona de seny en fa cas dels obrers. Si els homes sensats no els pareessin els peus, fins automòbil arribarien a demanar.

Aquest home ha arribat avui a casa seva. Era l'hora del cap al tard i al cel hi havia

un resplendor de mel. Aquest home s'ha tret les robes de carrer i s'ha vestit un fresquíssim i elegant "pyjama" de seda xinesa. Ha sortit al jardí, s'ha estirat en un silló de vímet. Ha demanat una copa de vermut com més fresc millor. Ha demanat el "Ciero".

S'ha posat a beure i a llegir. En el seu rostre, vermell com un formatge d'Holanda, s'endevinaven totes les virtuts de la seva ànima: l'honradesa, l'estalvi, la bondat, etcètera, etc.

Al seu voltant, estirats en altres cadires de vímet, la família el contemplava. Era una escena poètica i enternidora de debò.

De sobte el pater familias, el burgès, l'home ric, virtuós i honrat, llança un crit

.....
Tota la família hi córrre, tota la família el volta.

—Què tens? Què passa?

I ell diu, ...

—Han executat Zacco i Vanzetti. ... ..

.....

C.

Un home de bon sentit

Llegim al diari:

"Pendent de la vista d'apellació i de resolució de la Sala es troba un testament en extrem curiós i pintoresc, fet per un veí de Palafrugell (Girona). Francesc Matllería Déulofeu."

Aquest home havia viscut bastants anys maritalment amb una dona, oposant-se sempre a legalitzar la seva situació, encara que visqueren sempre en bona harmonia.

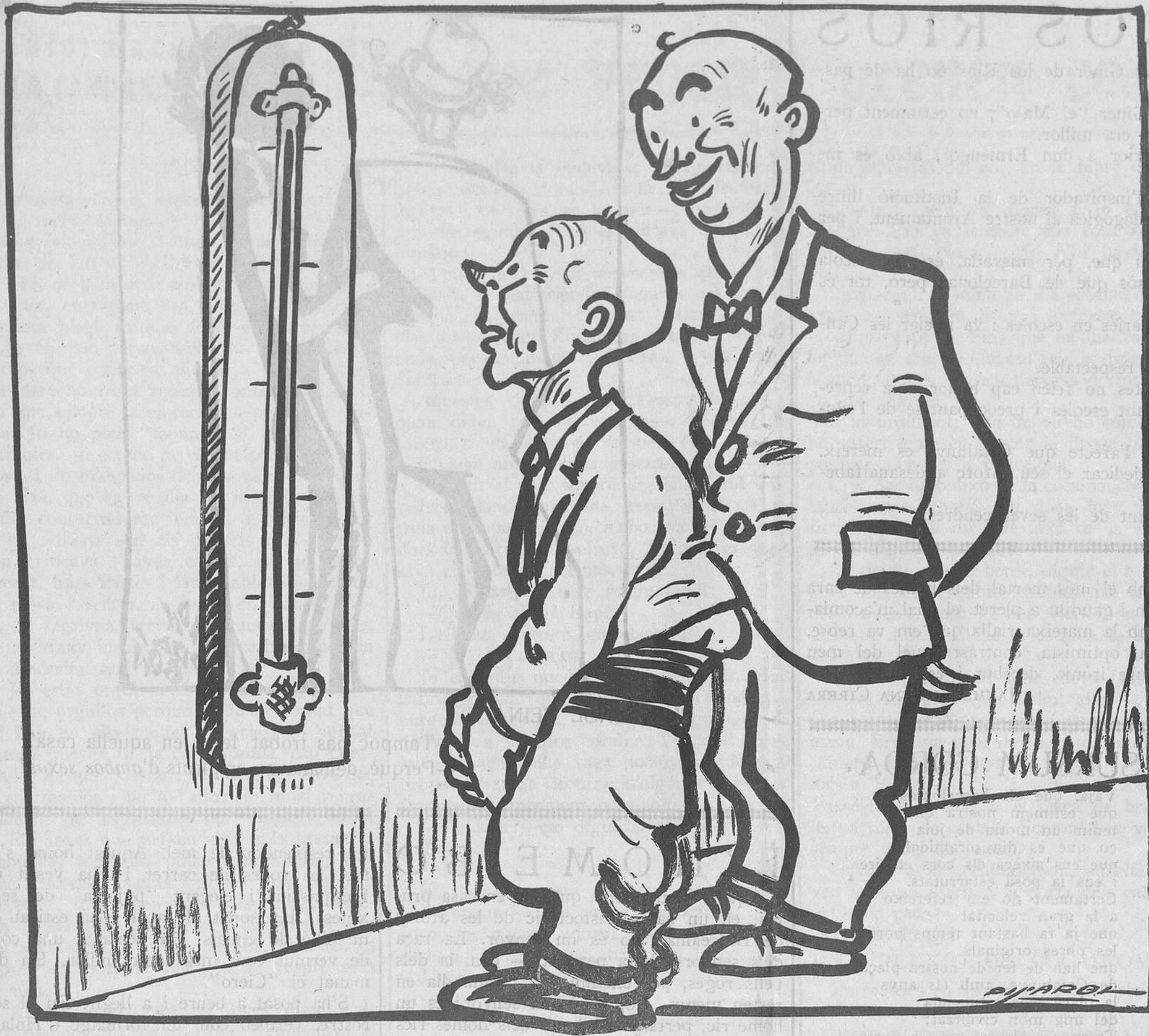
El seu testament és a l'Audiència per haver estat impugnat per algunes persones de la família del testador, el qual comença en la seva darrera disposició per entregar l'ànima als dimonis, a fi de què se la reparteixin si són prou llestos per apoderar-se de l'herència.

La casa on vivia, els mobles i joies els deixa a la companya de la seva vida, amb la que es considera com casat legalment. Totes les demés finques les deixa en usdefruit per a l'hospital i asil del poble. Els deixa—diu—"als homes, no perquè l'animal home mereixi cap mena d'atencions i consideracions, sinó perquè, com són feres, deixats els béns en altres condicions, se n'apoderarien per la violència, i, malgrat tot, se'ls repartirien igualment."

Naturalment, adverteix que el seu desig és el de què no administri ni intervingui en la inversió d'aquests béns ni el clero rural ni el seglar."

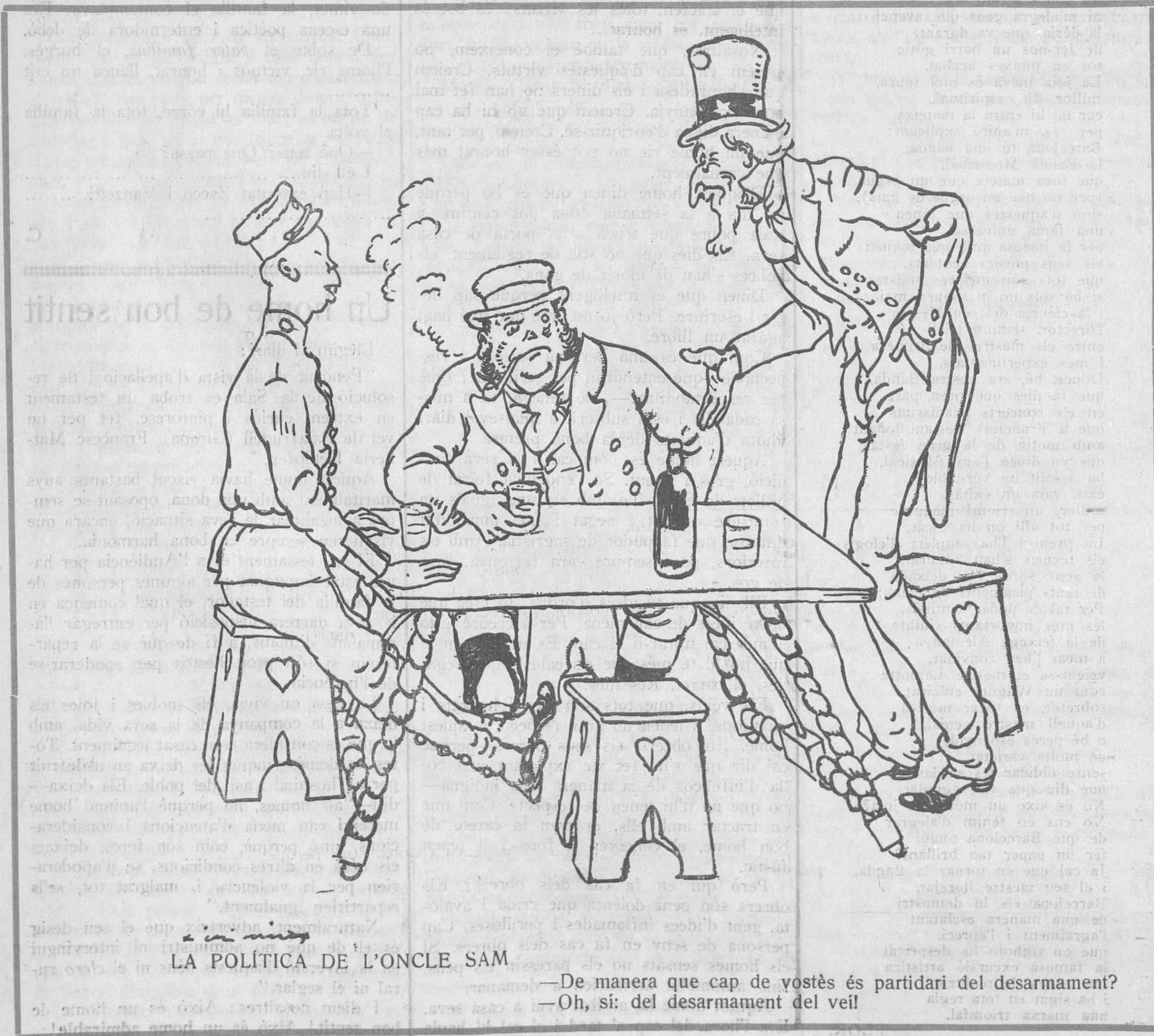
I diem nosaltres: Això és un home de bon sentit! Això és un home admirable!

LA CALOR D'AQUESTS DIES

—Quina calor! Mira com puja el termòmetre. Fins tinc por que reventi

LA POLÍTICA DE L'ONCLE SAM

—De manera que cap de vostès és partidari del desarmament?
—Oh, sí: del desarmament del veíl

“PONCELL”

Sota aquest pseudònim de “Poncell” s'amaga un escriptor de fibra i d'empatia. Aquest escriptor l'hem sumat a la llista dels homes de LA CAMPANA DE GRACIA. La col·laboració de “Poncell” serà assídua i constant en les nostres pàgines. Cosa que, n'estem segurs, agrairan els nostres llegidors.

Per causes alienes a nostra voluntat, aquesta setmana ens veiem privats de publicar el fulletí de **Un tros de paper**

Un robatori a mà armada a Cartagena. Fa pocs dies que n'hi hagué un a Barcelona.

Ja hi tornem a ésser?

Ha estat víctima d'un atemptat, frustrat, el cap del Govern búlgar.

Es veu que és moda l'atemptar a gairebé tots els caps de governs.

Marconi, el cèlebre inventor, ha vingut a la Península només que a poder ensenyar a la seva muller una “corrida de toros”. Ahir arribà a Màlaga.

Quin gust, el senyor Marconi. Sembla mentida que un home del seu talent faci un viatge així llarg per a... perdre el temps.

Té, ara, per recent R. O., és obligatori usar carbó nacional.

Evidentment, aquella campanya “pro-producció nacional” fa efecte.

Obligant-se a gastar-ho tot del país, però, sobra la campanya recomanant que tot sigui del país.

Ara fan grans reformes al Consell Nacional de Combustibles.

Que vagin en compte. Que no hi juguin massa. Que no siguin massa radicals les reformes.

El combustible és sempre perillós.

Es parla amb gran activitat de la projectada assemblea Nacional.

Es que arribarem a tenir-la un dia o altre? No passarà que, de sobte, haurà desaparegut, com aquelles cèlebres “niñas”?

Però, si realment tenim l'assemblea, hi haurà diferència?

Retallem de “La Tribuna del Vallès”

“Con la misma unción, con el mismo fervor con que nos acercamos a la mesa para aceptar el pan y el vino sagrado que en forma de hostia nos ofrece el sacerdote, debemos acercarnos hoy a la mesa donde la urna de cristal esperará la expresión de nuestra voluntad para elegir al Jefe y a su Junta de Asesores.”

Caram, que és fort això! Unà de dues: o aquests senyors són uns religiosos de per riure, o són massa patriòtics i massa amants del seu partit.

Cada dia és una cosa més intransitable, això de Barcelona. Entre uns i altres van prenent nos tot el pas de vianants. D'aquí que no sabem per on anar.

Es que alguna empresa d'avions individuals té un contracte secret amb les companyies barcelonines i amb l'Ajuntament per a impedir que poguem anar pels carrers i haguem d'adquirir aeroplans propis i aterrar als terrats?

No ens entendrem amb tantes revistes:

“Charivari” — al que el reclam l'ha convertit en “Xivarri” — al “Nuevo”; “Not-Yet”, al “Cómico”; “Reus, París i Londres”, al teatre “Apolo”.

Totes seran grans revistes, revistes fastuoses—de “Not-Yet” ja ho hem vist.

Però, volem dir que no valdria més que es donessin al públic revistes culturals, revistes instructives, i no revistes d'espectació?

“La Novela de Hoy”, de Madrid, publica aquesta setmana una novel·leta del nostre company Angel Samblancat, la qual porta per títol “Los micos”.

Es una narració que té la intenció humaníssima i el color agre i fort de totes les produccions d'En Samblancat.

Per això no dubtem que s'esgotarà als quioscos fins el darrer exemplar d'aquests “Micos”.

EL PRESENT NUMERO HA ESTAT VISAT PER LA CENSURA GOVERNATIVA

Imprenta La Campana i L'Esquella : Olm, 8, Barcelona